

Resebrev - februari 2010. Livet i Jacaré, bland stenar & på karneval

Det är verkligen kontrasternas land vi befinner oss i. Det märks tydligt redan här i vår lilla marina. Byn Jacaré, som vi bor i, är en fattig fiskeby som livnär sig på vad floden ger. Men på båda sidor om marinan finns båtklubbar och dessa är inget för de fattiga.

Bryggor som under veckorna ligger tomma lever verkligen upp till helgerna.

Då sjösatts alla motorbåtar som normalt står parkerade i garage uppe på land, massor med båtar körs ned till hamnen på trailers och bryggorna sjuder av liv. Överallt står stora, exklusiva bilar parkerade dessa dagar. Killarna som kör traktorerna på klubbarna jobbar nästan dygnet runt. Paradoxen är att här finns ingen skärgård utan bortsett från floden finns det bara en ö utanför Cabedelo som alla åker till för att bada.

Lokala fiskebåtar, med den tomma motorbåtsbryggan i bakgrunden

En dag tog vi åter tåget in João Pessoa och därefter buss till Mata do Buraquinho, eller The Botanical Garden som den också kallas. Det är något så unikt som världens största tropiska skog som är belägen i en stad och gör João Pessoa till Amerikas grönaste stad. Lite kul är att detta är också Amerikas ostligast belägna stad. Lika kul var det dock inte när vi kom fram till skogen, som är inhägnad, och det visade sig att den är stängd för besökare ända fram till mars då man håller på med renovering av vissa delar. Något man tydligen inte hade koll på hos turistinformationen!

Istället blev det en dag på staden, nu i de mer centrala delarna med kultur och shopping.

Vi besökte bland annat Igreja de São Francisco, en pampig 1700-talskyrka som har en orientalisk kupol på tornet. Mitt i staden finns en stor damm och flera parker men trots att här är grönt är det svårt att få en bra känsla för denna röriga stad.

Lunch skall alla ha så en lördagseftermiddag ordnade seglarna i hamnen barbeque, då vi lånade marinans stora grill och hade knytkalas. Mängder av korvar, grillspett, sallader och caipirinha dukades upp. Här fanns en irländsk, en engelsk, två spanska, två svenska och femtontalet franska båtar just då så det var en brokig skara. Tyvärr pratar vi inte franska men många kan i alla fall lite engelska. Gitarrer kom fram och vi var både trötta och mätta när lunchen avslutades fem timmar senare.

Fransmän vid grillen

Det finns en liten pool i marinan för oss seglare och den nyttjar vi flitigt. Flodvattnet är brunt och inbjuder inte till bad. I poolen är det "bara" 30 grader vilket känns ljuvligt. Även här märks det att vi är på landet, en dag hade vi sällskap av en åsna som försåg sig av grönt gräs bara två meter från poolkanten och vi har sett kor som gått in till poolområdet.

Vi hyrde bil ett par dagar och körde västerut. Målet var en samling stenar ca 20 mil bort och vi trodde väl att man hann det över dagen men fick rådet att stanna över på den fazenda (gård) som drev hotell och vars marker många av stenarna låg på. Dessutom blev det för varmt på dagen så bästa tiden att besöka stenarna var sen eftermiddag & morgon.

Direkt på morgonen for vi iväg och vi gjorde ett stopp på vägen, i Ingá. Här besökte vi Itacoatiaras do Ingá, där det fanns en vägg med geometriska inskriptioner. Dessa har lett till en massa spekulationer men inget vet säkert dess ursprung. Till vår överraskning fanns det också ett mindre vattenfall och flera jättegryt i graniten. Ett resultat från istiden, precis som hemma, och man hade ställt i ordning ett litet museum med fyndigheter från de djur som levat här, bland annat dinosaurier som det finns spår av i området.

Geometriska gravyrer

Massa urholkade gryt

Kunde ha varit i Bohuslän?

De sista 22 kvm till vårt hotell, Fazenda Pai Mateus, gick på en riktigt dålig grusväg och vi skumpade länge på denna väg. Man hade sagt att vägarna inne i landet var dåliga så räkna med att färden tar tid, men ibland överträffar verkligheten fantasin.

Riktigt dålig väg! Här gav vi upp och gick resten.

Eftermiddagen var långt gången så guiden drog direkt med oss upp till stenområdet med samma namn som hotellet, Lojeda Pai Mateus. Ett stort område med 100-talet rundade stenar, utslängda lite här och där, som ibland kallas för "Djävulens kulor".

Utslängda stenar?

Den mest berömda, hjälmstenen

Vilka formationer!

Nu var det förstås ingen som slängt ut dem och de var heller inte ett resultat från istiden som vi trodde. Det är helt enkelt erosion som gör att berget spricker och stora kuber ramlar loss. Ytspänningen på dessa stora bitar gör sedan att småbitar av stenen hela tiden lossnar. En av de största har formen av en krigshjälm och heter just Pedro do Capacete (hjälmstenen). Här traskade vi i fotspåren på de skandinaviska, främst svenska, geologer

som varit här och studerat området samtidigt som vi försökte undvika alla farligheter; skallerormar, brasiliansk brännässla och andra giftiga växter. Mycket fascinerande med dessa stenar, en del så urgröpta att man kunde stå i dem. Inte alla gånger en bra idé då stora mördarbin hade flyttat in i vissa av stenarna.

Bosse vid poolkanten på Fazenda Pai Mateus

Vid frukostbordet

Kvällen och natten tillbringades förstås på hotellet, som hade 30 små gäststugor. Här serverades vi en god middag i rustik miljö och kröp sedan till kojs i våra rum med luftkonditionering. Riktigt lyxigt tyckte vi som är vana vid varma båtar. Tyvärr fanns det något annat som störde sömnen här mitt inne i landet. Moskitos!

Nästa morgon blev vi hämtade av en ny guide som tog oss längs ännu en dålig grusväg till ett område där naturen staplat stora stenblock på varandra. Här fick man klättra och var man riktigt vig kunde man klänga och åla sig upp mellan några av de övre stora stenarna för att komma allra längst upp. Guiden visade oss också flera örter som växte vilt här.

Staplat av naturen själv!

Mellan de översta kunde man ta sig upp... ..till toppen!

Vi hade läst att här fanns möjlighet att se strutsliknande fåglar, emuer, som trivs i detta landskap. Vi skymtade en fullvuxen och kanske var det ett par ungar vi såg. Som vanligt strövade kor, åsnor, hästar och getter fritt längs vägarna. Kanske inte så konstigt ute på landet men vi blir alltid förvånade då vi ser samma sak inne i stora städer.

Okänd fågel, kanske en emu-unge?

Fritt växande mango

Varje morgon ser vi små båtar som kommer från andra sidan floden med resenärer som skall in till staden. Många har cykel med sig och det är också med dessa båtar all mango kommer. Man fyller en skottkärra och säljer direkt från den, för en krona styck! En morgon åkte vi själva över floden och hamnade i en liten, liten by där livet gick sin gilla gång. Kändes som att ha backat till 1960-talet. Vi vandrade norrut längs en grusväg, förbi ett och annat hus, djur som betade och några plantager med mango och andra fruktträd.

Någon enstaka gammal lastbil och moped körde förbi oss och alla vinkade glatt. Efter nästan två timmar kom vi till en lite större by och tog sedan båtbusen, dvs. en båt som såg ut som en buss, till Cabedelo och än en gång vårt lilla tåg tillbaka hit till Jacaré. "Bussen" var full av ungdomar och stämningen var hög ombord när alla föll in i en sång och takten både klappades och stampades.

"Bussen" till Cabedelo

Karneval i Brasilien kan man förstås inte missa när man är här i februari! De mest kända är de i Rio de Janeiro och São Paulo där sambaskolorna tävlar mot varandra i påkostade parader, oftast på en arena, men varje stad har sin egen karneval.

Vi tog bussen in till João Pessoa där man hade olika teman för karnevalen varje dag. En kväll var temat insekter, en kväll var män kvinnor och kvinnor män osv. Den dagen vi besökte staden var temat att klä ut sig så fult som möjligt, vilket många hade försökt. Förväntansfulla tog vi, 20-talet seglare, oss till det torg som var kvällens mål. Härifrån gick vi på gatorna för att möta karnevalstågen, som tyvärr gick lite olika vägar. Gatorna kantades av stånd som sålde alla möjliga drycker och röken steg från alla spett man grillade. Fler och fler anslöt och försäljare gick omkring och sålde olika attribut att klä ut sig med. Stämningen var hög och spänningen växte.

Folk tågade fram i olika grupper

Temat var att klä sig fult

Varje stadsdel har sin fana

Så kom de då till slut, små musikgrupper från de olika stadsdelarna, som alla spelade samma musik och som tog sig fram dansandes. Åskådare följde med varje grupp så att tågen växte för varje kvarter men det blev inget riktigt tryck i folkmassan när man tog olika vägar. Något besvikna hamnade vi på en stor plats där bara några musiker i "vår" grupp var kvar.

Marinan, där vi ligger, ordnade med bussar så vi åkte till både Olinda och Recife som ligger ca 12-13 mil söder om João Pessoa. Detta är de två karnevaler som, vid sidan av Rio de Janeiro, lockar flest åskådare. I Olinda var huvudattraktionen söndagens karneval, som vi besökte, då de olika stadsdelarna tävlade mot varandra och då karnevalstågen gick på dagtid. Varje stadsdel hade ett tema, man klädde sig i sin färg, spelade sin musik och ofta bar man på stora paper maiche-dockor. Här kan man tala om folkfest! De tränga gränderna i gamla staden myllrade av folk, musik, dans och ölstånd och det var lätt att ryckas med i denna

rytmiska färgprakt.

Olinda är en av Brasiliens bäst bevarade kolonialstäder och stora delar har förklarats som världsarv redan 1982. Många konstnärer har slagit sig ner i de gamla husen i denna vackra stad som ligger på en sluttning med fantastiskt utsikt över Atlanten. Givetvis fanns här också alla sorters stånd med mat, dryck och karnevalstillbehör. Folket på gatorna hade klätt ut sig, ofta med egna teman inom sina grupper och fantasin rådde ingen brist på där de dansande fram tillsammans med karnevalstågen. Kapten, bland många andra, råkade ut för ficktjuvar och blev av med en sedel som låg i shortsens yttre benficka. Sådant hade vi förstås blivit varnade för så det var inga stora belopp som förvarades där.

De dricker öl i stora mängder, brasilianarna. Kanske beror det på att bra vin är dyrt för allt som importeras till detta land straffas med en importskatt med minst 100 % påslag på priset. Naturligtvis är det för att stödja den inhemska produktionen. Öl har de flera bra sorter av, vår favorit heter Bohemia. I karnevalstider är det helt ok att slänga sin urdruckna burk direkt på marken, den blir inte liggande många sekunder. Troligen finns det någon form av pant för tomburkar är populärt, oavsett skick.

Det var populärt att samla tomburkar

Man bar omkring stora paper maiche-dockor

Det sägs att ingen annanstans bjuds på så mycket musik, rytm och dans som i Recife. Hundratals artister deltar i dessa tjusiga, rytmiska tåg som, precis som i Olinda, skapas av folket i publiken. Recife är dessutom en spännande stad där centrum ligger på flera öar, förbundna av broar, men vad annat kan man vänta sig av en stad som är byggd av holländare på 1600-talet?

Här tågade karnevalsgrupper längs gatorna men alla hamnade någon gång under kvällen på stora scenen, vid stadens stora torg, där storbildsskärmar kompletterade för dem som såg på avstånd. Här fanns tjusiga damer med plymer, stora paper maiche-gubbar, dansare, kvinnor i folkdräkter, ja alla sorter i en härlig blandning tillsammans med en engagerad folkmassa som många gånger lagt mycket arbete på sin klädsel.

Kriminaliteten är hög vilket vi gång på gång blivit varnade för. Det märktes också på att det, i samband med karnevalen, fullständigt kryllade av poliser. I varje gathörn stod de, ofta flera stycken på en upphöjd plattform för att få bästa sikt. Vid ett tillfälle under kvällen ville vi lämna de franska seglarna och gå och kika lite själva. Vi fick då stränga order från hustrun till vår marinaägare: "-Gå INTE över bron där borta, det är inte säkert på andra sidan. Men det är rätt så fint så vill ni kika kan ni gå fram till bron." Givetvis hade hon helt rätt för när vi kom fram till bron stod där en hel vägg av poliser.

Vi såg förstås en hel massa trumslagare, ett viktigt inslag i forrómusiken som vi hörde överallt och som alla, gammal som ung, dansade med till. Lika väl som samba spelas flitigt i Rio de Janeiro är det i denna del av landet forró som är den regionala, populära musikstilen. Namnet sägs komma från 1930-talet då amerikanerna satte upp en flygbas vid Natal och brasilianerna bjöd in flygarna till sina fester genom att sätta upp skyltar där det stod "for all". Detta uttryck blev i folkmun sedan forró.

Matstånd, restauranger, hantverksbutiker och spontana uppträdanden kantade gatorna. Kvällen avslutades på stora scenen med ett uppträdande av Elba, forrómusikens drottning.

Efter dessa tre olika karnevaler har vi förstått att karneval i Brasilien kan ha många olika ansikten och att detta är en folkfest av stora mått. Det är fest, upptåg, glädje och dans dygnet runt i hela landet under några dagar.

Som jag nämnt är vägarna i Brasilien dåliga, något vi kunnat se vid våra senaste utflykter. Vi ser en hel del vägarbeten som pågår så kanske är förändringar på gång. Kustvägen här anses vara en av de bättre vägar som finns. Det är ingen riktig motorväg utan mer som en motortrafikled, men utan korsningar. Skall man svänga vänster här så väntar man tills det kommer en "retorno", där man byter svänger över till motsatt sida och byter körriktning innan man kör tillbaka tills man kan svänga av till höger. Något som förvånar är att det sällan finns övergångsställen och de få som finns har inga ljussignaler. Ändå kan det ligga bostäder på ena sidan av vägen och affärer på den andra!

Allt som finns är några vägbulor så att farten förhoppningsvis minskar, för fort kör de.

Längs vägkanten finns ofta stånd där man kan köpa frukt och grönsaker, man säljer små påsar med nötter, ibland kan man köpa keramik och på ett par ställen har man kunnat köpa kött och då hänger hela djurkroppen på en krok i ståndet. Vid större städer kantas vägen ofta av motell, vilket inte riktigt är vad vi tror.

Då man ofta är trångbodda, och bor flera generationer tillsammans, så åker paren då och då till ett motell. Man tar in några timmar, för att få en stund på tu man hand och möjlighet att vårda sitt kärleksliv.

Ett av alla stånd längs vägen

Vi är förvånade över att det alltid är så skräpigt runt bostäderna här. Visst finns det fina hus inne i städerna men också riktigt eländiga kåkstäder. Vanligen är husen små, fukten och värmen tar styggt på materialet så det ser ganska skabbigt ut och ofta ligger skräp överallt runt omkring. Som kontrast till det ger istället människorna ett prydligt intryck, alltid i rena, hela kläder. Shorts, t-shirt och flipp-floppar är en mycket vanlig klädsel. Dessa kläder är billiga, utbudet är enormt och man köper helst starka färger. Dessutom möter vi en otrolig vänlighet här. Ofta kommer folk fram spontant till oss och frågar om vi behöver hjälp med något.

När vi seglade hit hade vi tänkt oss att kunna segla en bit upp i Amazonas och göra en utflykt in i djungeln. På grund av kriminalitet avrådde alla från det och det fanns heller inga säkra hamnar längs nordkusten där vi skulle kunna lämna båten. Den franska eskaderseglingen jag skrev om i januari gör en resa på 6 veckor upp i Amazonas men de är

20 båtar och går hela tiden med poliseskort. Vi tänkte om och gjorde vår utflykt dit nu istället och kommer sedan att segla ganska snabbt norrut.

I slutet av februari skulle vi därför åka till Amazonasområdet och första tanken var att följa de tips vi fått och åka buss respektive flodbåt. Lät ju mysigt men att starta med två dygn på buss lockade inte på dessa vägar även om det finns bra långfärdsbussar. Dessutom skulle det ta 1,5 vecka innan vi kom till Manaus. Tåg finns nästan inte alls, men inrikesflyget är väl utbyggt. Man ska komma ihåg att det är ett stort land, Brasilien är större än vad Europa är, och vi skulle åka 4-500 mil västerut.

Att flyga var inte dyrare, men vi missade upplevelsen på floden. Seglare vi mött, som gjort den resan, säger att det är väldigt trevligt första dagen men sedan blir det bara transport genom obebyggda trakter och att det händer inte mycket.

Om vår semester i Manaus, som innehöll ett 4-dagars djungeläventyr, berättar vi mer om i ett separat resebrev.

Heléne @ seaQwest

Fräcka stenar vid Lojeda Pai Mateus